

Του **Γιώργου Σιώζου**

Ας μην βιαστούν τα μέλη, οι οπαδοί, οι φίλοι, και οι ψηφοφόροι του ΣΥΡΙΖΑ, να χαρακτηρίσουν τον τίτλο, ελαφρώς “Προβοκατόρικο”.

Το ερώτημα, αυθόρμητα προκύπτει, από την αλματώδη ποσοστιαία άνοδό του.

- Την πολιτική που τον οδήγησε σε αυτή την άνοδο.
- Την πολιτική, που εξέφραζε, ως αξιωματική Αντιπολίτευση, και την πολιτική που όπως δήλωσε ο Πρόεδρός του, “αναγκάστηκε” να ακολουθήσει ως Κυβέρνηση.

Το ερώτημα βεβαίως θα απαντηθεί, καθ’ ολοκληρίαν από την επιτυχή αντιμετώπιση των πιεστικών προβλημάτων, που αντιμετωπίζει η χώρα.

Το παραμύθι της Σταχτοπούτας, έχει πολλές ομοιότητες, με την πορεία και την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ, στην εξουσία.

Μιά μακρά πορεία, μεταξύ πολιτικής φθοράς και αφθαρσίας, και της καταγραφής του, επί σειρά ετών, ως “περιθωριακού” πολιτικού υποκειμένου, των παρυφών, της Κεντρικής πολιτικής Σκηνής.

Η “Πυρκαγιά”, που πυροδότησε, η οικονομική κρίση, τα “αποκαΐδια” και η Τέφρα που συσώρευσε, εκτίναξαν τον ΣΥΡΙΖΑ, κατ’ αρχήν, στην θέση της Αξιωματικής αντιπολιτεύσεως, και εν συνεχεία στην διακυβέρνηση της Χώρας.

Οι βασικοί πολιτικοί Πυλώνες του Αστικού συστήματος, ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, που εναλλάσσονταν από το πέρας της Δικτατορίας, στην διακυβέρνηση της Χώρας, υπέστησαν “Ολοκαύτωμα”.

Ιδιαίτερως το ΠΑΣΟΚ, που επί των ημερών της διακυβέρνησής του, έσκασε η “Βόμβα” του

Δημοσίου Χρέους, και η αδυναμία δανεισμού από τις λεγόμενες αγορές, και κυρίως η υπογραφή του 1ου μνημονίου, υπέστη πλήρη κατάρρευση.

Αλλά και στην συνέχεια, η συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, με την συμμετοχή για ένα διάστημα και της ΔΗΜΑΡ, και την υπογραφή του 2ου Μνημονίου, δεν μπόρεσαν να πείσουν την Ελληνική κοινωνία, ότι η οικονομία και η χώρα ανακάμπτει.

Ο Δικομματισμός, που γνωρίσαμε στην μεταπολίτευση, Ηττάται.

Η απαξίωση των Αστικών κομμάτων είναι πασιφανής, ενώ ελλοχεύει, σε μεγάλο βαθμό, ο κίνδυνος της απαξίωσης, συνολικά του Αστικού πολιτικού συστήματος.

Μιά νέα Πολιτική Δύναμη, με οξύ αντιπολιτευτικό λόγο αναδεικνύεται, ο ΣΥΡΙΖΑ.

Πείθει, τους Έλληνες πολίτες, ότι διαθέτει εκείνες τις πολιτικές προτάσεις, αλλά και την Βούληση, να οδηγήσει την χώρα στο “ξέφωτο” με ασφαλή και ομαλό τρόπο.

Ως Αξιωματική Αντιπολίτευση, αμβλύνει τον οξύ αντιπολιτευτικό του λόγο.

Δηλώνει πίστη στους Κοινοβουλευτικούς Θεσμούς, δεν αμφισβητεί την συμμετοχή της χώρας στην Ε.Ε. και επ’ ουδενί, δεν θέτει θέμα εξόδου της, από το Ευρώ.

Διαβεβαιώνει τους δανειστές, ότι η χώρα έχει συνέχεια και θα σεβαστεί τις διεθνείς υποχρεώσεις της, αλλά και τις “αμυντικές” συμφωνίες που έχει συνάψει, με την παραμονή της, στο ΝΑΤΟ.

Μέσα σε αυτά τα ασφυκτικά πλαίσια, διατείνεται ότι θα καταργήσει το Μνημόνιο, θα επιβάλλει μείωση του χρέους, ή εν πάση περιπτώσει, θα τα καταφέρει, ώστε να επέλθει ένας “έντιμος” συμβιβασμός, με τους Εταίρους δανειστές.

Η “Λείανση” των γωνιών της πολιτικής του, προκαλεί ήσσονος σημασίας αντιδράσεις στο εσωτερικό του, από το λεγόμενο “Αριστερό” Ρεύμα.

Εσωκομματική αντιπολίτευση που λειτουργεί αντικειμενικά, ως “αντίβαρο” της “Ρεαλιστικής” στροφής του ΣΥΡΙΖΑ, ή ως “βαλβίδα ασφαλείας” πιθανών “διαρροών” προς τα Αριστερά.

Κατόπιν της υποβολής των Διαπιστευτηρίων, προς Ε.Ε. ΕΥΡΩ και ΝΑΤΟ, και τις “χλιαρές”

εσωκομματικές αντιδράσεις, κατανοεί ότι έχει πλέον αποκτήσει το “πολυπόθητο” διαβατήριο, που του επιτρέπει την αναρρίχηση του, στην εξουσία.

Προεκλογικά, εξαγγέλλει το “περίφημο πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης”, πρόγραμμα μειωμένων κοινωνικών προσδοκιών και χαμηλών πολιτικών “πτήσεων”.

Όμως ο ΣΥΡΙΖΑ, ως αξιωματική αντιπολίτευση, επιτυγχάνει κάτι πολύ σημαντικό.

Κάτι που δεν κατάφεραν να πραγματοποιήσουν η ΝΔ το ΠΑΣΟΚ και η ΔΗΜΑΡ.

Την πλήρη ακινητοποίηση της Κοινωνίας.

Οι “Αγανακτισμένοι” εξαφανίζονται από το Σύνταγμα.

Η Συγκυβέρνηση ΝΔ – ΠΑΣΟΚ, περνάει με άνεση το 2ο Μνημόνιο. Ψηφίζονται 450 περίπου εφαρμοστικοί νόμοι, που απορρέουν από αυτό.
Σε κοινωνικό επίπεδο δεν “ανοίγει μύτη”.

Η πλειοψηφία του Ελληνικού λαού, εναποθέτει τις ελπίδες του, στον ΣΥΡΙΖΑ.

Η ελπίδα της έλευσης του ΣΥΡΙΖΑ, μηδενίζει τους κοινωνικούς κραδασμούς, ενώ το κοινοβουλευτικό και το Αστικό πολιτικό σύστημα, επανακτούν, το απολεσθέν κοινωνικό, κύρος τους.

Και έρχεται, το πλήρωμα του χρόνου. Ο ΣΥΡΙΖΑ κυβέρνηση.

Ιδού, επιτέλους ο Νυμφίος ήρθε.

Ο κος Τσίπρας Πρωθυπουργός συνοδευόμενος, από μιά ετερόκλητη “κουστωδία”.

Ο “εκκεντρικός” και εκλεκτός των φωτογραφικών και τηλεοπτικών φακών, κος Βαρουφάκης, ο “Ρεαλιστής” και ιθύνων νους του “ρεαλιστικού” προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ, κος Δραγασάκης, ο εξ ευωνύμων ερίζων κος Λαφαζάνης και βεβαίως, η σύγχρονη έκδοση της Ελληνίδας Ζαν ντ’ Άρκ. Η Ζωή Κωνσταντοπούλου.

Ο λαός συμμετέχει στη Μέθεξη, όμως η Κυβέρνηση συμμετέχει, στα συμβούλια, του Eurogroup.

Η Κοινωνία ζει την Αγωνία του Τερματοφύλακα πριν από το Πέναλτι.

Οι Ευρωπαίοι πιέζουν, απειλούν, εκβιάζουν, έτσι τουλάχιστον μας πληροφορεί, η Κυβέρνηση.

Οι ημέτερες όμως δυνάμεις ανθίστανται, υπερασπιζόμενες του Πατρώου Αντιμνημονιακού “Εδάφους”.

Η Κυβέρνηση, ρίχνει στη μάχη το “απόλυτο” υπερόπλο.
Το Δημοψήφισμα.

Στη χώρα η μαζική “Βακχεία” κορυφώνεται.

Τα ερωτήματα που θέτει το Δημοψήφισμα συγκεχυμένα, όμως το Δημοψήφισμα, αποκτά τις διαστάσεις ενός Ντέρμπυ.

Εκλαμβάνεται, ως ερώτημα παραμονής ή μη της χώρας στο Ευρώ.
Το ΝΑΙ και το ΟΧΙ, κονταροχτυπιούνται θανάσιμα.
Θριαμβεύει το ΟΧΙ με το εντυπωσιακό ποσοστό 63% περίπου.

Η κοινωνία αγκομαχά, επικρατεί ζουρλάδα.

Επιτέλους “ταπώσαμε” τους Ευρωπαίους, και εξασφαλίζουμε ως έπαθλο, το 3ο μνημόνιο.

Ουδείς, κατάλαβε την σκοπιμότητα, και την χρησιμότητα του Δημοψηφίσματος.

Η Λήθη επ’ αυτού του ζητήματος, έχει ρίξει βαριά το πέπλο της.

Για την Κυβέρνηση και τον ΣΥΡΙΖΑ, αυτή η “αποκοτιά” μάλλον δεν συνέβη ποτέ.
Το 3ο Μνημόνιο, εισάγεται προς ψήφιση στη Βουλή.
Ρήγμα στον ΣΥΡΙΖΑ. Η Αριστερή εσωτερική αντιπολίτευση, το καταψηφίζει.
Το υπερψηφίζουν όμως αυτοί που έχουν πάρει το “κολλάει” ΝΔ ΠΑΣΟΚ, μαζί με το Ποτάμι.
Όλοι εν χορώ, μας διαβεβαιώνουν ότι διέσωσαν τη χώρα. Οψόμεθα.

Ο ΣΥΡΙΖΑ και ο κος Τσίπρας, που εν τω μεταξύ η προσωπική του “Αίγλη” υπερβαίνει αυτής του κόμματός του, έχοντας συνείδηση της Δύναμής τους, αλλά και της παραζάλης που επικρατεί ως συνήθως στον “νικητή” λαό, προκαλούν, μια “Επανάσταση” μέσα στην “Επανάσταση”.

Προκηρύσσουν Εκλογές, ώστε το 3ο μνημόνιο, να απολαμβάνει και της Λαϊκής νομιμοποίησης.

Επικρατούν κατά κράτος, και ο ΣΥΡΙΖΑ και το 3ο Μνημόνιο.

Θα τολμούσαν ποτέ το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ να θέσουν το μνημόνιο σε Λαϊκή Ετυμηγορία.

Η εσωτερική “Αριστερή” αντιπολίτευση συντρίβεται, δεν καταφέρνει να εκπροσωπηθεί στο Κοινοβούλιο.

Μοναδική εξ’ Αριστερών αντιπολίτευση το Κ.Κ.Ε., που συμφωνεί και αυτό, ότι στα πλαίσια του καπιταλισμού, η έξοδος από το Ευρώ θα είναι καταστροφή για το ΛΑΟ, παραπέμποντας τη σωτηρία της Χώρας, στην εξ’ “αποκαλύψεως” Λαϊκή Εξουσία.

Και βεβαίως η εκ ακροδεξιών Αντιπολίτευση, που θεωρεί τους ξένους, τους ομοφυλόφιλους και τους Εβραίους ως υπεύθυνους για το κατάντημα της Χώρας.

Προβάλλει την παραγωγική ανασυγκρότηση της Χώρας, που είναι δυνατόν να προκύψει στα πλαίσια του Ευρώ, και της Ε.Ε.

Ίσως να σκέφτεται, ότι κάτι ανάλογο, για το Ευρώ και την Ε.Ε. και την επίτευξη παραγωγικής ανασυγκρότησης, έλεγε και ο ΣΥΡΙΖΑ και έγινε κυβέρνηση.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, σχηματίζει κυβέρνηση με τους “παραδοσιακούς” συμμάχους του ΑΝΕΛ, τους είναι αδιάφορο αν τους συνδέει, ιδεολογική και πολιτική ομοιότητα, αυτό που ενδιαφέρει είναι η άσκηση της εξουσίας.

Επιμένει ο ΣΥΡΙΖΑ στην επιλογή των ΑΝΕΛ ως συγκυβερνώντων, παρ’ όλες τις “Ανήθικες” προτάσεις, πρόθυμων εταίρων για τον σχηματισμό κυβέρνησης, όπως το Ποτάμι, το ΠΑΣΟΚ, ακόμη και αυτής, της “αντιδραστικής” ΝΔ.

Καλοβλέπει το κόμμα του Λεβέντη, διότι αναζητά, πολιτικά υποχείρια, προς το παρόν.

Τεράστιο και καινοφανές βάθος διαθέτει πλέον ο ΣΥΡΙΖΑ, για κοινοβουλευτικές και κυβερνητικές συμπράξεις.

Οι ισχνές δυνάμεις του ΠΑΣΟΚ και του Ποταμιού, και το εσωκομματικό πρόβλημα της ΝΔ που είναι πρόβλημα στρατηγικής, και οξύνεται έτι περαιτέρω μετά την ήττα που υπέστη σε δύο διαδοχικές εκλογικές αναμετρήσεις, καθιστούν τον ΣΥΡΙΖΑ απόλυτο κυρίαρχο, του πολιτικού Παιχνιδιού.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, είναι αυτός που προβάλλει, ως μοναδικός Πυλώνας, της πολιτικής και Αστικής Σταθερότητας της Χώρας.

Ακόμη και σήμερα, να διεξήγοντο εκλογές, ακόμη και μετά τη ψήφιση του επώδυνου Ασφαλιστικού, πάλι ο ΣΥΡΙΖΑ, θα αναδεικνυόταν πρώτη πολιτική δύναμη.

Θα ήταν αυτός, που πάλι θα είχε την πρωτοβουλία των πολιτικών κινήσεων, και θα αναλάμβανε την εντολή, σχηματισμού Κυβέρνησης.

Ικανή πολιτική, φερέγγυα δύναμη, που να μπορεί να αμφισβητεί την κυριαρχία του, δεν είναι ορατή.

Η Φύση απεχθάνεται το κενό.

Το πολιτικό κενό του Αστικού συστήματος ήρθε να καλύψει, επάξια ο “Αριστερός” ΣΥΡΙΖΑ. Για πολλοστή φορά αποδεικνύεται, ότι η πραγματικότητα, ξεπερνά και την πιο πλούσια φαντασία.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, επιβεβαιώνει με τον πιο σαφή τρόπο, την άποψη του Αντέλι, πως υπάρχει και χρήσιμη “Αριστερά”.

Πράγματι, σε αυτό που θα ονόμαζε και ο ΣΥΡΙΖΑ, Λαϊκό κίνημα, έχει προκληθεί “ανήκεστος” βλάβη.

Παρά την σφοδρότητα και τον απεχθή κοινωνικό χαρακτήρα, που επιβάλλουν τα μέτρα του 3ου Μνημονίου, οι κοινωνικές αντιδράσεις είναι σχεδόν ανύπαρκτες.

Ανυπαρξία, που μάλλον θα έχει αρκετή απροσδιόριστη χρονική διάρκεια, προφυλάσσοντας τον ΣΥΡΙΖΑ, από τον κίνδυνο της πτώσης, λόγω της ενεργοποίησης, του Λαϊκού παράγοντα.

Εάν θα αποδειχτεί πολιτική “Φούσκα” ο ΣΥΡΙΖΑ ή όχι, θα απαντηθεί στο Μέλλον.

Ένα σκάσιμο όμως της “Φούσκας” στην σημερινή συγκυρία, ο πάταγός της, θα προκαλέσει “Τεκτονικές” αλλαγές, στο Αστικό πολιτικό σύστημα.

“Τεκτονικές” αλλαγές, που είναι δυνατόν, να οδηγήσουν τη χώρα, ή στο φαιό χρώμα ή στο βαθύ κόκκινο.